

ledes af Kommuner og Foreninger — det vil alt sammen, efter al mulig Rimelighed, gaa galt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udleje af Bevillingerne er der sat en Bestemmelse ind i Lovforslagets § 6, efter hvilken Justitsministeren faar Bemyndigelse til at fravige Regelen for de gældende Bevillinger. Jeg antager ikke, den højtærede Justitsminister er meget ivrig efter at faa en saadan Fravigelsesbemyndigelse, men det kan jo være. Hvis en Minister ikke foreslaar en saadan Bemyndigelse i et Lovforslag, kan han være ganske sikker paa, at Rigsdagen indsætter den; hvis han derfor ikke vil have den, skal han bare indsætte Bestemmelsen; saa er der en Mulighed for, at Rigsdagen sletter den. Jeg er i dette Tilfælde ikke ganske sikker paa, hvorledes den højtærede Justitsminister helst vil have det, men jeg er imod selve den foreslaaede Fravigelsesbemyndigelse, hvis den skal være bestandig. Jeg vil, da Sagen skal i Udvalg, foreslaa, at der bliver sat en rimelig Begrænsning — enten det nu skulde være i 3 eller i 5 Aar, man endnu kunde fravige den almindelige Regel. Saa maatte Justitsministeren ikke længere kunne gøre det, men alle skulde være forpligtet til ikke at udleje deres Bevilling.

Jeg forstaaer ikke Lovforslagets Terminologi. Der anvendes Udtrykket „levende Billeder“. Et levende Billede er imidlertid paa dansk et Billede, hvori der optræder levende Mennesker, det, man i gamle Dage kaldte Tableau, Fremvisning af levende Mennesker, enten det nu er en enkelt Person, eller det er mange, som indtager bestemte Stillinger overfor hinanden. Men det, der fremvises i et Biografteater, er som bekendt Fotografier, Billeder optagne paa mekanisk Maade, det er ikke levende Mennesker, man ser. Man kan i Biografteatrene se overmaade mange smukke og utvivlsomt livskraftige Damer og mange pudsige Mandfolk, men det bliver alligevel ikke levende Billeder. Selv om man havde Billeder af den højtærede Justitsminister, vilde det ikke, hvor behændig han ellers er, blive levende Billeder, naar han var optaget til Fremvisning i et Biografteater. Dette Ord passer altsaa slet ikke. Dernæst er der Betegnelsen Films. Det maa antages at være det rigtige Ord, for det er jo Films, der fremvises. Men paa et tredje Sted staar der Lysbilleder og levende Billeder. Det er endnu en ny Betegnelse. Da nu ifølge Lovforslaget Justitsministeren skal have Ret til at fortolke, hvad disse forskellige Betegnelser omfatter, vil jeg foreslaa, hvis Sagen dog skal i Udvalg, at man bliver enig om at

sætte een Betegnelse for de Billeder, der fremvises. Saa kan Justitsministeren derefter, hvis han vil, fortolke denne Bestemmelse efter sin Opfattelse af det danske Sprog og af, hvad der skal fremvises i Billedteatrene.

Hvad endelig Afgiften angaar, tror jeg ikke, det nytter at røre ved den, for har det kostet meget store Anstrengelser overhovedet at bringe dette Lovforslag til Verden, saa har vist selve Spørgsmaalet om Afgiften været et af de vanskeligste. Det, den højtærede Minister har foreslaaet, er jo blevet forkastet af Folketinget, og noget nyt er indsat. Jeg kan ikke sige, at den Ordning, der nu er truffet, tiltaler mig synderlig. Der skal herefter foretages en Kombination af Prisen for den enkelte Billet og Forestillingernes Antal. Hvorfor man nu, hvis man sælger Billetter til 1 Kr. Stykket, da ikke skal have Lov til at give flere end 150 Forestillinger, gaar over min Forstand. Og hvorledes skal der forholdes, hvis man giver 151 Forestillinger, men ikke sætter Biletprisen op? Rykker man derigennem op i den anden Klasse? Det maa jeg tro, men helt rimeligt er det ikke. Nu bliver det altsaa i København den højtærede Kommunalbestyrelse, der skal til at drive Biografteatrene — man har jo indtil nu anset det for en god Forretning; at det bliver det i Fremtiden, er jeg ikke sikker paa, naar Fagmændene sættes ud og Kommunalbestyrelsens Medlemmer eller Institutionens Bestyrelse skal drive Biografteatrene —, og sæt nu, at man her opfører en Bygning til et Biografteater, en stor Bygning, saaledes som de findes overmaade mange Steder i Udlandet, lad os blot sige, at den rummer 2 000 Mennesker — man har i Udlandet Bygninger, der rummer 4 000 —, og man sætter, hvad der ogsaa finder Sted i Udlandet, Biletprisen ens for alle Pladser — det er altsaa en cirkuslignende Bygning, hvor alle ser lige godt. Saa indbringer hver Forestilling i et saadant Teater, naar vi sætter Prisen til 1 Kr., som er den laveste Pris, 2 000 Kr. — der vil nok være udsolgt —, og for hele dette Teater betales der 100 Kr. om Aaret i Afgift! I den 3die Klasse, hvor man har Lov til at tage en Biletpris af 1 Kr. 40 Ø. og har Ret til at give indtil 800 Forestillinger aarlig, altsaa praktisk talt overhovedet saa mange, som man kan give, 2—3 Forestillinger om Dagen, er den aarlige Afgift 1 000 Kr. Men hvis man ved et mindre Teater tager en højere Biletpris uden at give mange flere Forestillinger — thi hvor mange flere skulde man overhovedet kunne give —, bliver Afgiften højere. Saa snart man kommer op paa den høje Biletpris,